

Školský internát pri HĽ
Spišská Nová Ves

Intráčik

12. ročník

2017/2018

Občasník

2. číslo

Milí čitatelia,

dovoľte sa nám prihovoriť prostredníctvom občasníka Intráček práve v čase, keď sa príroda konečne po dlhom spánku prebúda do jarného obdobia, ktorého sa v tomto roku nevieme akosi dočkať.

Vítame Vás pri jarnom vydaní nášho občasníka Intráček. Prinášame vám novinky zo spoločenského a športového života v našom internáte. V príspevku od Viktórie Legátovej sa dozvieme, ako si zvykla na internát. O dojmach a zážitkoch z futbalového turnaja „O pohár riaditeľa školy“ sa s nami podelí Veronika Brindzová. Pripravili sme pre vás interview na tému „Môj postoj k najväčším sviatkom“ a rozhovor s ideálnym dievčaťom a chlapcom školského internátu pre rok 2018, ktorý pripravila Jarka Beňadiková. O fašiangoch nám porozpráva Ladislav Krištofčo a v reportáži od Lenky Goreckej sa dozvieme o veľkonočných zvykoch a ich význame. Zaujímavé čítanie je aj rozhovor Katky Marcinkovej s bývalými žiačkami školského internátu, ktoré reprezentovali Slovensko na Majstrovstvách sveta vo florbale. V tomto čísle si môžete prečítať pokračovanie príbehu o vysnívanej dovolenke Aničky Krištofčovej v Bulharsku. A tak, ako je už tradíciou, David Kampo pre vás pripravil recenziu.

Milá mládež,

opäť sme sa pokúsili dať dokopy pestrú mozaiku pútavého a vyváženého čítania. Veríme teda, že si aj v tomto čísle nájdete niečo pre seba, niečo, čo vás zaujme, pobaví a prinesie pohodu. Na záver chcem poďakovať všetkým prispievateľom, ktorí nám pomáhajú dotvárať obraz nášho občasníka a svojimi námetmi ho obohacujú.

Mgr. Marta Vojdulová

Ako si prváčka zvykla na internát

Od prvého dňa v škole, teda aj v internáte, ubehlo už pol roka. Nenájdeme tu nikoho, kto by si už nezvykol. Rodičia už hádam nikomu nechýbali ani v septembri a mesto je príjemne malé. Za ten nie dlhý, nie krátky čas už každý prvák spoznal aj kadejaké chodníčky, nie len tie do školy a do jedálne.

Verím, že ranné vstávanie zabíja všetkých, nielen mňa. Ale veď sme si už zvykli, že sa nám nepodarí ráno zaspať, aj keby sme nemali nastavený budík. Nie je dvakrát príjemné zaspávať pri rušivom vibrovaní mobilov tvojich spolubývajúcich. Jedlo a tučné vreckové sú kamaráti a vtedy bude s tebou každý, ak sa podelíš.

Najlepšie zážitky mám z pretláčania sa vo dverách kúpeľne, keď je tesne pred večierkou a dosiaľ sa nikomu do sprchy nechcelo ísť. Čo už. Po náročnom dni v škole je

každý rád, že má posteľ, na ktorú sa môže „zvaliť“. Naďalej však obľubujem predĺžené víkendy a aspoň týždňové prázdniny.

Viktória Legátová

Futsalový turnaj o pohár riaditeľa HA

Futsal je kolektívna loptová hra, ktorá je považovaná za najpopulárnejší šport na svete. Dôvodom jeho popularity sú jednoduché pravidlá a minimálna náročnosť na vybavenie. Hráčov možno rozdeliť do štyroch kategórií: brankár, obrancovia, útočníci a záložníci.

Futsal je jednou z najobľúbenejších loptových hier aj medzi žiakmi školského internátu.

Dňa 25. 01. 2018 sa konal futsalový turnaj, kde si žiaci zmerali svoju obratnosť, výdrž a prácu s loptou. Hralo sa dvakrát po sedem minút systémom každý s každým. Zápasy boli vyrovnané, no vyhrať mohol iba jeden tím. Poradie bolo nasledovné:

1. Adam Pirhala, Dominik Ďurčík, Tomáš Korfanta, Matej Štefkovič
2. Jozef Kaľavský, Kristián Čepišák, Lukáš Kaščák, Veronika Brindzová
3. Damián Maliňak, Ladislav Krištofčo, Martin Dacho, Marek Gladiš, Patrik Čižmár

Všetkým blahoželáme a nielen kvôli víťazstvu, ale hlavne preto, že urobili niečo pre svoje zdravie a utužili kolektív.

Veronika Brindzová

Môj postoj k najväčším sviatkom Interview

Čo pre teba znamenajú Vianoce?

Tomáš: Bezvýznamné sviatky plné pokoja.

Mário: Darčeky.
Dávid: Čas oddychu, sladkostí, jedla, zábavy, obdarovania a regenerácie.
Matej: Oddych.
Danka: Príjemne strávený čas s mojou rodinou.
Miška: Sviatky pokoja.
Zuzka: Nič.
Kajka: Sú to moje najobľúbenejšie sviatky v roku.

Radšej darčeky rozdávaš alebo prijímaš?

Tomáš: Dávam.
Mário: Rozdávam.
Dávid: Rozdávam, pretože rád prekvapujem ľudí.
Matej: Radšej rozdávam.
Danka: Radšej ich rozdávam.
Miška: Prijímam.
Zuzka: Prijímam.
Kajka: Prijímam, lebo nemám peniaze na darčeky.

Dostal alebo dal si nejaký zaujímavý darček?

Tomáš: Vôbec.
Mário: Asi nie.
Dávid: Dal som každému lístok na koncert.
Matej: Nie.
Danka: Dala som mamke knihu s názvom „Veselé Vianoce a šťastnú samovraždu“.
Miška: Nie.
Zuzka: Áno.
Kajka: Všetky darčeky sú pre mňa zaujímavé.

Aké Vianočné tradície sú u vás doma zaužívané?

Tomáš: Pod chlieb dávame peniaze.
Mário: Jedenie údenín.
Dávid: 12 chodov.
Matej: Ideme na polnočnú omšu.
Danka: Žiadne.
Miška: Polnočná omša.
Zuzka: Celá rodina spolu zdobíme stromček.
Kajka: Stavíme stromček, rozkrájame jablko, aby sme boli všetci celý rok zdraví.

Dal/dala si si nejaké novoročné predsavzatie?

Tomáš: Tomu ver. Menej piť (vodu).
Mário: Nie.
Dávid: Nie, žiadne.
Matej: Žiadne som si nedal.
Danka: Nedávam si predsavzatia, lebo aj tak ich nesplním.
Miška: Nie.
Zuzka: Nie, žiadne.
Kajka: Nie.

Oslavuješ nejakú špeciálnu Valentína?

Tomáš: Nie.

Mário: Nie.

Dávid: Nie.

Matej: Nie.

Danka: Dúfam, že sa mi ozve nejaký tajný cititeľ a budem ho oslavovať špeciálne.

Miška: Kúpim si čokoládu sama pre seba.

Zuzka: Je to pre mňa deň ako každý iný.

Kajka: Nie.

Aký najkrajší Valentínsky darček si dostal/a?

Tomáš: Žiadny.

Mário: Nedostal som.

Dávid: Vyznanie lásky.

Matej: Auto.

Danka: Kvety.

Miška: Mliečnu čokoládu.

Zuzka: Žiaden, nemám od koho.

Kajka: Pandoru.

Čo pre teba znamená Veľká noc?

Tomáš: Peniaze.

Mário: Zárobok peňazí.

Dávid: Čas prípravy na blížiacu sa maturitu.

Matej: Sviatky oddychu.

Danka: Čas odísť niekam na dovolenku.

Miška: Neprijemné sviatky.

Zuzka: Prázdniny.

Kajka: Nezmyselný sviatok, kedy ženy trpia a muži sa opíjajú do bezvedomia.

Máš rád/rada veľkonočnú oblievačku?

Tomáš: Áno.

Mário: Áno.

Dávid: Ako dieťa som ju mal rád, no v súčasnosti to nejakú nevnímam.

Matej: Áno.

Danka: Bude to šokujúca odpoveď pre všetkých, ale nie.

Miška: Určite áno.

Zuzka: Áno, je to super.

Kajka: Nie.

Zhovárala sa Jaroslava Beňadiková

Vysnívaná dovolenka 2

Po obohacujúcom zážitku z delfinária sme našu dovolenku strávili tak, ako je vo zvyku. Opaľovanie, plávanie, potápanie a lovenie mušlí. Šlo nám to báječne. Nalovili sme si plnú tašku

najrozličnejších druhov, niektoré ulity ešte mali svojich majiteľov, ktorí sa ich nechceli vzdať. Týždeň zbehol ako voda. Kto by bol povedal, že to zvládneme tak skvele a naša rodina sa viac utuží a vzťahy medzi nami budú také silné ako nikdy predtým. Ale práve to nezapríčinil týždeň leňošenia, lež niečo, čo nikto nečakal.

Piatok, posledný večer našej dovolenky, sme venovali baleniu a prípravám na bonusový výlet, zastávku vo veľmi krásnom zámku v Rumunsku, známom vďaka Draculovi. Vypísala som teda posledné pohľadnice, aby som ich poslala mojím najbližším počas cesty domov a s úsmevom na perách, že už o chvíľu budem doma, som zaspala. S úsmevom som sa však nezobudila. Zobudil ma totiž otec so slovami: „Vstávaj, ukradli nám auto!“ WTF?! Ako čo? Jak? Ráno mi to veľmi nepáli a trvá mi dlho, kým sa prebudím, no v to sobotné ráno som bola v sekunde na nohách a v druhej som stála na balkóne. Pozerala som sa na miesto, kde ešte včera stálo naše auto. Auto, po ktorom zrazu nebolo ani stopy. Po niekoľkotonovom dvojročnom aute. Asi nemusím ani písať, aké pocity nás vtedy zaplavili. Bezmocnosť, strach a zúfalosť boli v top trojke. Ocitli sme sa mnoho kilometrov od domova a nemali sme sa ako vrátiť. Zalarmovali sme teda majiteľa apartmánov, ktorý zavolať políciu. Tá si dala načas, no po hodinovom čakaní napokon prišli, aby si vytiahli nejaký zápisník, ktorý vyzeral, že je na ňom zapísaný aj prvý prípad, aký kedy vo Varne bol a povedali, že z tejto kamery určite nebude nič vidieť a tá druhá je vlastne nefunkčná. Zobrali si teda otca so sebou, ja som bola pripravená na tlmočenie či už z ruštiny alebo z angličtiny (vtedy som si uvedomila, ako veľa ma naučila naša zlatá „Javorka“), no moje služby neboli potrebné, pretože bulharskí policajti nie sú veľmi odlišní od našich – ako sa vtipne vraví, jeden vie čítať a druhý písať, cudzie jazyky nehrozia.

Kým otec vybavoval formality na miestnej polícii, my s mamkou sme hľadali náhradnú alternatívu, ako sa dostať domov. Medzitým nás samozrejme vyhodili z apartmánu, lebo už mali ďalších hostí na ceste a potrebovali upratať. Sedeli sme teda v takej mini reštike s celým domom, ktorý sme napchali do auta, ktoré sme už nemali. Snažila som sa teda pripojiť na wi-fi, ale ako naschvál to nešlo ani na telefónoch, ani na notebookoch. Zázrakom z neba sa to podarilo a my sme už pozerali letenky domov. A toto nikdy nepochopím. Prečo sú letenky na poslednú chvíľu tak strašne drahé, veď keď majú posledné voľné miesta, tak by sa mali snažiť ich predáť a nie ešte odlákať potencionálnych pasažierov. 1200€ za jednu letenku z Bulharska sme odmietli dať a taktiež sme odmietli letieť až o tri dni neskôr, a tak som našla celkom prijateľnú cenu s odletom ešte v ten deň. Jediný háčik bol, že sa letelo z Bukurešti, čo bolo asi 300 km od aktuálnej polohy. No to bol ten najmenší problém. Pri kupovaní leteniek mamka zistila, že jej denný limit nesiahla na cenu leteniek. Limit sa nedal zmeniť ani cez internet a ani po naliehaní na pani operátorku, že je to veľmi sùrne. Tak sme teda kúpili dve letenky z mojej karty a mojej biednej prvej výplaty a dve z mamkinej. Lietadlo odlietalo o 7 hodín, čo bol optimálny čas nato, aby sme to stihli. Ostávalo nám už len zbaliť svoj dom do pár tašiek, aby sme sa dostali na letisko. Ani nechcem hovoriť, koľko vecí sme tam nechali. Moje topánky, termosky, poháre, kopec jedla a niekoľko litrov vody, ktorú sme mali pripravenú na dlhú cestu. Autom. Ujo majiteľ nám vybavil nejakého jeho super kamaráta, ktorý bude ochotný nás hodiť na letisko za celkom dobrú cenu. No kým vážený pán prišiel, zo 7 hodín do odletu zostalo 5. A jeho „rachotina“, ktorú nazýval autom, v nás nevzbudila dôveru, ale čo už. Na hraniciach, po časovom sklze, sme si presadli do druhého auta a to sa už autom nazvať dalo. No ďalší šofér chcel dohnať celú stratu a tak spravil z trojhodinovej cesty dvojhodinovú. Zvlášť potom ako som volala s pani operátorkou leteckej spoločnosti, že sa nám nedá spraviť online check-in, lebo máme s rodičmi rovnaké mená a na letisku už asi nebudeme stíhať. Šofér to počul a takú cestu som nezažila nikdy. Obiehal cez dvojité plnú čiaru, obiehal každého, šiel po električkovej trati, električka na neho trúbila, ale on na to kašľal. V jednu chvíľu sa mu to nevyplatilo, keď auto pred nami sa rozhodlo zmeniť smer

a náš šofér si to všimol, no dosť neskoro. Zabrzdil. Všetkých nás hodilo dopredu a moje telo, pripútané biedne stredovým pásom, sa prudko podrobilo brzdeniu. Naše kolesá síce stáli, ale naše auto sa pohybovalo aj tak naďalej. Dostali sme šmyk a auto sa otočilo do pravej strany. Presne ako vo filmoch. Auto za nami začalo trúbiť. Všetko to trvalo iba niekoľko sekúnd.

Pokračovanie nabudúce? Už naposlady? Maturujem.

Anna Krištofčová

Ideálny chlapec, ideálne dievča ŠI

Dňa 20. 02. 2018 sa v našom internáte zrealizovala obľúbená súťaž o ideálneho chlapca a ideálne dievča. Tento rok zvíťazili: Viktória Legátová a Ladislav Krištofčo. Rozhovor s víťazmi uskutočnila Jaroslava Beňadiková.

Ako sa cítiš ako ideálny chlapec /ideálne dievča/?

Viktória : Úplne rovnako ako aj predtým.

Lacko : Necítim sa tak, ale je to dobrý pocit.

Ktorá úloha bola pre teba najťažšia a prečo?

Viktória : Všeobecný kvíz, pretože tam naozaj bolo zo všetkého všetko.

Lacko: Prišívanie gombíka, lebo to neviem.

Ktorá úloha bola najľahšia?

Viktória : Šitie gombíka, dlhodobá prax.

Lacko: Najľahší bol určite kvíz.

Páčila sa ti táto súťaž?

Viktória : Áno.

Lacko: Áno, bolo to veľmi obohacujúce.

Čo by si poradil budúcim účastníkom tejto súťaže ?

Viktória : Aby si verili a išli do toho strmhľav.

Lacko: Aby sa naučili šiť.

Páčili sa ti výherné ceny?

Viktória : Áno.

Lacko : Som spokojný.

Fašiangy

Slovo fašiang pochádza z nemeckého vast-schane, ktoré vo voľnom preklade znamená posledný nápoj. Symbolizovalo nastávajúci 40-dňový pôst pred Veľkou nocou, ktorý sa najmä v minulosti bral veľmi vážne. Práve preto mali byť posledné fašiangové dni, nazývané ostatky, dňami bujarej zábavy.

Podľa dĺžky fašiangového obdobia sa rozlišovali krátke a dlhé fašiangy. Žartovne sa hovorilo, že keď je krátky fašiang, vydajú sa aj škaredé dievčatá. V slovenskom prostredí to bolo dané aj roľníckou kultúrou. Hoci sa gazdovia už pripravovali na jar práce, ešte nebolo veľa roboty, takže okrem priadok a páračiek bol čas aj na svadby. Trvali dlhšie ako dnes a bola to slávnosť nielen rodiny, ale celej dediny.

Masky

K fašiangom patria neodmysliteľne aj masky. Ak sa v súčasnosti snažíme predovšetkým o to, aby bola maska vizuálne efektná, v dávnej minulosti mali mať masky predovšetkým magicko – rituálnu funkciu.

Mali chrániť pred pôsobením zla, odplašiť negatívne sily, a zároveň mali pomôcť nakloniť tie pozitívne - privolať prosperitu na gazdovstve, zaistiť si plodnosť, zveľadiť hospodárstvo.

Preto sa zhotovovali zo slamy, vlnených kožucho, hrachoviny, ľanu, konope; napodobňovali mátohy a zvieratá, ženy i mužov, štrngali zvoncami, nosili prúty, palice či ražne.

Väčšina masiek je však bláznivá, smiešna, groteskná až bizarná, veď na fašiangy sa chcú ľudia zabávať. A ešte pre iné sa ľudia radi maskovali. Takto v utajení mohli aspoň na chvíľu byť niekým iným, zotrieť spoločenské rozdiely, robiť si zo seba navzájom žarty a parodovať neprajníkov.

Fašiangy sme si výrobou masiek pripomenuli aj v našom internáte. Uskutočnila sa súťaž vo vyrábaní masiek. Súťažiaci boli veľmi kreatívni, ale víťaz mohol byť iba jeden. Prvé miesto obsadil jednoznačne Mário Molčan a Lukáš Beňadík. Druhé boli Zuzana Husárová s Michaelou Mackovou a na treťom mieste sa umiestnili Matej Danko a Ján Lacko. Ďakujeme všetkým zúčastneným a dúfame, že budúci rok bude podobne početná účasť.

Ladislav Krištofčo

TEST

Tento test obsahuje zopár úloh na precvičenie logického úsudku. Ani jedna úloha nevyžaduje komplikované výpočty, jediné čo potrebujete, je pozornosť, logika a úsudok. Veľa šťastia!

1. Dvaja otcovia a dvaja synovia raňajkovali. Spolu zjedli 3 vajíčka a každý mal jedno, ako je to možné?
2. V jednej krajine sa $\frac{1}{2}$ z 5 rovná 3. Ak sa budeme držať podobného úsudku, tak $\frac{1}{3}$ z 10 sa rovná ____?
3. Čo dostaneme, ak k číslu 300 prirátame 3-jku päťkrát?
4. V meste bol postavený hotel s kapacitou 100 izieb. Hotel si najal maliara, ktorý mal namaľovať na každé dvere zodpovedajúce číslo od 1 do 100. Koľkokrát namaľoval maliar číslo 8?
5. Vlak z Bratislavy vyrazil do Košíc rýchlosťou 100km/h. O 30 minút neskôr vyrazil vlak z Košíc do Bratislavy rýchlosťou 120km/h. Ktorý vlak bude bližšie ku Košiciam, keď sa stretnú?
6. Keď ideme vysávať, vysávač zapájame do zásuvky alebo zástrčky?
7. Kde je väčšie nekonečno? Medzi číslami 1 a 2 alebo 5 a 100?
8. Sú slová „prádlo, sluchátko, kružítko“ spisovné? Ak nie, uveďte slovenský výraz.
9. $6 : 2 \times (1+2) = ?$
10. $6 - 1 \times 0 + 2 : 2 = ?$

ODPOVEDE:

1. Jeden z otcov je zároveň otec aj syn.
2. 4. (zaokrúhľujeme)
3. 303, 303, 303, 303, 303
4. 20.
5. Keď sa stretnú, budú rovnako ďaleko od akéhokoľvek miesta.
6. Zásuvky. Zástrčka je to, čo dávame do zásuvky.
7. Nemožno posúdiť, ktoré nekonečno je väčšie, keďže nekonečno je v oboch prípadoch rovnaké.
8. Nespisovné. Správne sú: bielizeň, slúchadlo, kružidlo.
9. Tento príklad je veľmi kontroverzný. Vieme, že zátvorka má prednosť, no keďže ďalšie početové operácie sú násobenie a delenie, nevieme posúdiť, ktorá má prednosť, keďže sú na rovnakej úrovni. Pre takéto situácie sa v matematike riadime pravidlom, že začíname rátať zľava. Takže výsledok je 9.
10. Výsledok 7.

Spracoval Dávid Kampo

Veľkonočné zvyky a ich význam

Veľká noc je najstarším a najvýznamnejším kresťanským sviatkom, počas ktorého si kresťania pripomínajú umučenie, smrť a vzkriesenie Ježiša Krista. Všetci ľudia si však predstavia veľmi

veľa vody, peniaze a čokoládové vajíčka, či zajace. Najviac si však tento sviatok odnesú dievčatá alebo ženy rôzneho veku, vraj aby boli zdravé a pekné. Najväčší zisk z toho majú chlapci, ktorí vyšibú peniaze.

Zelený štvrtok

V tento deň sa naposledy rozoznejú kostolné zvony, ktoré stíchnu až do Veľkej noci. Naši predkovia jedli v tento deň najmä zelenú stravu ako špenát či kapustu, aby boli po celý rok zdraví.

Veľký piatok

Veľký piatok je dňom Kristovho ukrižovania. V ľudových poverách sa spája s magickými silami. V tento deň sa mali otvárať hory, ktoré vydávali svoje poklady a nemalo sa nič požičiavať, lebo požičaná vec by mohla byť začarovaná; nesmeli sa manipulovať so zemou (ryť, kopáť) ani prať bielizeň, lebo by bola namočená Kristovou krvou.

Biela sobota

V tento deň ležal Ježiš Kristus v hrobe. Svoj názov získala zrejme od bieleho rúcha novopokrstených, ktorí prijali krst na veľkonočnej vigílii (bohoslужba na Veľkú noc pripomínajúca Kristovo zmŕtvychvstanie). Názov môže pochádzať aj zo zvykov veľkého upratovania a bielenia, ktoré sa konali v tento deň pred nedeľou zmŕtvychvstania.

Veľkonočná nedeľa

V nedeľu je najväčšia slávnosť kresťanského cirkevného roku, pri ktorej sa oslavuje Kristovo vzkriesenie. Cirkev rozhodla, že to bude vždy prvá nedeľa po prvom jarnom splne. Preto je tiež každý rok Veľká noc inokedy. V tento deň sa všetci ponáhľali do kostola, kde sa svätili veľkonočné pokrmy (baránok, mazance, vajcia, víno).

Veľkonočný pondelok

Bolo zvykom, že po významných sviatkoch sa deň nepracovalo. Preto je aj dnes Veľkonočný pondelok dňom pracovného pokoja, hoci sa cirkevné sviatky končia v nedeľu.

Zvyky

Chodí sa šibať korbáčom, najlepšie z čerstvých vrbových prútov. Tradícia káže dávať maľované vajíčka alebo kraslice, ktoré vedeli ženy zdobiť samy podľa krajových zvykov. Červený pondelok sa zvykol nazývať podľa najčastejšej farby kraslíc.

Na východe oblievačka, na západe šibačka.

Oblievanie vodou a kúpanie dievčat mládenkami (namočenie do potoka, postriekanie voňavou vodou, poliatie vedrom či vodou z hrnčeka) na Veľkonočný pondelok sa považovalo za očistné, plodonosné a malo dievčatám na celý rok zabezpečiť zdravie. Veľkonočné šibanie (šľahačka, šibačka) korbáčom z ôsmich spletených čerstvo narezaných prútov vrby je napodobením magického úkonu rozšíreného v tradičných roľníckych spoločenstvách - bitia s použitím zeleného prútika, ktoré malo zabezpečiť znovuoobnovenie sily, rastu a zdravia.

Spracovala Lenka Gorecká

Florbal je in

Úspešné z internátu

Minulý rok naše žiačky, teraz ako piate na majstrovstvách sveta. Dvojčatá Kristína a Pavlína Hudáková. Čo tak položiť im zopár otázok?

Pre tých, ktorí ťa na internáte už nepoznajú sa predstav a povedz o sebe, kde študuješ alebo čo robíš po odchode z internátu?

Ahojte, moje meno je Paulína Hudáková a pochádzam z malej dedinky Švedlár. Po odchode z internátu a po úspešnom ukončení strednej školy som sa presťahovala do Ostravy, kde sa momentálne aktívne venujem predovšetkým florbalu.

Volám sa Kristína Hudáková, mám 20 rokov. Na internáte som bola 4 roky.

Čo ťa priviedlo k florbalu a čo ťa tam stále drží?

Keď som prvý krát počula slovo florbal a všetko čo to obnáša, veľmi ma to zaujalo. Povedala som si prečo to nevyskúšať a naučiť sa novým veciam? Hranice výkonnosti a florbalu idú každým rokom vyššie a vyššie a to je vec, ktorá má doposiaľ na tom stále drží. A láka má túžba zdokonaľovať sa, aby som nezaostávala za najlepšími hráčkami sveta.

K florbalu ma priviedol tréner Jozef Grega na základnej škole. Drží má tam asi to, že ma ten šport baví.

Čo považuješ ako svoj doterajší najväčší úspech ?

Za najväčší doterajší úspech považujem umiestnenie v all stars na minuloročných Majstrovstvách sveta, ktoré sa konali na Slovensku v Bratislave.

Ako svoj doterajší naj... úspech považujem MS, kde sme obsadili 5. miesto.

Čo by si odkázala dievčatám, ktoré sa tiež chcú venovať tomuto športu?

Florbal je úžasná kolektívna hra plná fantázie. Zároveň je to šport, v ktorom to bez tvrdej driny, potu a „makania“ nejde. Je to šport, v ktorom je priestor na chyby malý, preto treba neustále na sebe pracovať a robiť všetko pre to, aby náš výsledok stál zato. Najkrajšie na tom všetkom je spoločná bojovnosť, radosť, spomienky a chuť zvíťaziť.

Určite nech neváhajú a nech tento šport skúsia. Verím tomu, že sa im to zapáči a pridajú sa k nám.

Zhovárala sa Katarína Marcinková

Recenzia

FILM

Názov: Ja, Tonya (I, Tonya).

Žáner: životopisný / dráma / športový

Rok: 2017 (USA, 119 minút)

Prečo práve tento film?

Ja, Tonya je životopisný film, ktorý je založený na skutočnom príbehu najslávnejšej americkej **krasokorčuliarky Tonya Harding**, ktorá ako prvá dokázala „trojitý axel“. Režisér filmu chcel spracovať film čo najautentickejšie a hlavne pravdivo, preto sa rozhodol urobiť rozhovor s už spomínanou Hardingovou, jej matkou, bodyguardom a jej prvým partnerom, ktorých výpovede sa náramne odlišovali, no v určitých miestach sa stretávali a odkrývali pravdu, ktorá sa ukrýva za **kauzou z roku 1994**.

Tonya Harding mala už od mala vynikajúci vzťah so svojim otcom, no potom, čo ju a jej matku opustil, sa Tonyain život razantne zmenil. Tonya bola nadané dievča, už od mala začala napodobňovať jednotlivé tanečné kroky, ktoré videla v televízii a keď to spojila so svojou túžbou korčuľovať, začala sa jej dláždiť **cestička k úspechu**. Keď Tonyaina matka zobrala svoju dcéru ku trénerke, Diane Rawlinson, stretla sa s odmietnutím, pretože Diane netrénovala neskúsené a malé dievčatá, no keď uvidela, čo malá Tonya dokáže **ako 4 - ročná**, neváhala a začala ju ihneď trénovať. Tonya **trénovala 6 až 8 hodín denne**, nechala školu, vydala sa za prvého muža, ktorý sa jej páčil, a práve svadba začala podkopávať jej kariéru. Jej matka bola na ňu tvrdá, **slovné a fyzické útoky** boli na dennom poriadku, ale ako povedala jej matka: „...vedela som, že ma za to všetko budeš nenávidieť, no vychovala som šampióna! A to je obeta, ktorú pravá matka podstúpi!“ A aj sa stalo, Tonya svoju matku nenávidela (a dodnes sa s ňou nerozpráva), no tvrdé tréningy ju dotiahli na Zimné olympijské hry v roku 1991/92, kde skončila štvrtá a netradične o 2 roky neskôr na ZOH 1993/94, kedy sa uskutočnil atentát na jedinú konkurentku Hardingovej – Nancy Kerrigan. Tá po zásahu od útočníka utrpela zranenia v okolí kolien, no napriek tomu s bolesťami sa na ZOH zúčastnila. (N. Kerrigan – 3. a T. Harding – 8. miesto). Práve tento útok sa spája s Hardingovou. To, či bola vinná alebo nie, sa môžete dozvedieť vo filme, ktorý má fantastické hodnotenie, to zdieľam po zhliadnutí filmu aj ja. Navyše, film ponúka náhľad do zákulisia tvrdého tréningu olympionika, dozviete sa ako Tonya Harding skončila po ZOH v 94-tom, aký mala vzťah s matkou, čo všetko jej „krivé obvinenie“ zobralo a ako žije dnes. Film

- Hneď vám prinesiem špáradlo.

Mamička príde unavená z práce a vidí Jožka plakať. Spýta sa ho:

„Jožko, prečo plačeš?“

A Jožko odpovedá:

„Ocko prášil nohavice a zabudol, že ich mám na sebe!“

Foto na obálke: Na skle maľované – jarný motív – Patrícia Džurnáková

REDAKČNÁ RADA: Mgr. Marta Vojdulová, Mgr. Radovan Štapinský,
Dávid Kampo, Anna Krištofčová, Lenka Gorecká,
Ladislav Krištofčo